

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26CoCsp/59/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718201740
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Slováčková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2718201740.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Slováčkovej a sudcov JUDr. Ľuboslavy Vankovej a Mgr. Jozefa Mačeja v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX. marca XXXX, trvale bytom: A. C. XXX, zastúpený advokátom: JUDr. Andrej Cifra, so sídlom: J. Kráľa 5/A, Lučenec proti žalovanému: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155, zastúpeného splnomocnencom: Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia 93, IČO: 44 250 029, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, o odvolaní pôvodne žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Skalica č.k. 3Csp/93/2018-233 zo dňa 6. júla 2021 v spojení s opravným uznesením zo dňa 6. júla 2021 č.k. 3Csp/93/2018-271 takto

rozhodol:

Odvolací súd pokračuje v konaní s právnym nástupcom pôvodne žalovaného 2/ VÚB Leasing a.s. so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava, IČO: 31 318 045 a to so Všeobecnou úverovou bankou, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., IČO: 31 320 155, Mlynské Nivy 1, Bratislava (pôvodne žalovaná 1).

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením vo výroku I. m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 5.105,08 eur s 5% úrokom z omeškania od 14. februára 2019 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II. p o t v r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov tohto konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanému 1/ povinnosť zaplatiť žalobcovi 5.105,08 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 14. februára 2019 do zaplataenia a žalovanému 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 5.105,08 eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 26. februára 2021 do zaplataenia s tým, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných, dochádza k zániku povinnosti plnenia druhého zo žalovaných, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. určil, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 120151014 z 13. februára 2015 uzatvorenej medzi žalobcom a spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. je bezúročný a bez poplatkov; výrokom III. priznal žalobcovi proti žalovaným 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ustanovením § 9 ods. 1, 2, 9, 10, 11, § 7 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 z.č. 123/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „ZoSÚ“), § 52 ods. 1, § 52a ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 2, 3 z.č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 69 ods. 4 z.č. 513/1991 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“). Vecne dôvodil, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že spotrebiteľský úver mal byť poskytnutý na účel financovania doplatku dohodnutej kúpnej ceny vozidla, teda predmet financovania A a žalobca ako

spotrebiteľ nemal záujem o financovanie doplnkového tovaru a služieb, predmet financovania B ktoré podmienky neboli so žalobcom vopred dojednané a nemal možnosť predmet financovania B odmietnuť. Nebol preukázaný zhodný prejav vôle na financovaní predmetu B. Žalovaní 1/ ani 2/okrem vyplnených formulárových listín nepredložil a ani nenavrhol vykonanie dokazovania na preukázanie opaku. Súd má za to, že v uvedenom konaní dodávateľ vystupujúci prostredníctvom predajcu vozidla nekonal v súlade s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa a takýto postup mohol narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytnutej službe, teda k poskytnutému úveru. V rámci procesu prípravy zmluvy žalobca nemal možnosť oboznámiť sa s obsahom väčšieho množstva predložených listín, nebol mu poskytnutý časový priestor na čo i len prečítanie a v prípade ním prezentovaných výhrad nebola mu daná možnosť meniť naformulované podmienky zmluvy. Za danej situácie má súd za to, že započítanie ceny služieb do celkového úveru nebolo správne a teda ani správne uvedená obligatórna náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere a to celková výška úveru. Pri nesprávne uvedenej výške poskytnutého spotrebiteľského úveru bola potom nesprávne uvedená aj výška ročnej percentuálnej miery nákladov – RPMN. Nesprávne bola uvedená aj priemerná výška RPMN 20,89% v neprospech spotrebiteľa, keď táto bola stanovená za tretí štvrtrok 2014 vo výške 15,16%. Žalovaný si bol vedomý tejto stanovenej výšky priemernej RPMN, keď odôvodňoval výšku odplaty s poukazom na Nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. Na účely stanovenia najvyššej prípustnej výšky odplaty podľa § 1 cit. nariadenia sa použije priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novo poskytnutých spotrebiteľských úverov zverejnená podľa osobitného predpisu, naposledy v čase predchádzajúcom uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy. Výšku odplaty stanovil ako dvojnásobok priemernej RPMN 2x 15,16%, teda vo výške 30,32%. Pre porovnanie výhodnosti alebo nevýhodnosti poskytnutého úveru možno použiť údaje RPMN a je možné právne posúdenie urobiť aj zo samotnej výšky dojednaného úroku (rozhodnutia NS SR sp. zn. 1 MCdo 57/2005 a sp. zn. 1 MCdo 1/2009). Podľa štatistiky zverejnenej na stránke NBS v roku 2015 priemerná úroková miera z úverov poskytnutých v eurách bola bo februári 2015 vo výške 13,64%. Dojednaná úroková sadzba v zmluve o úvere vo výške 30,32% predstavuje viac ako dvojnásobok priemernej úrokovej miery a preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že sa jedná o úrok v rozpore s dobrými mravmi. V súvislosti s výškou úrokov a dobrými mravmi prihliadol na finančnú situáciu žalobcu, spôsob a dôvod zabezpečenia spotrebiteľského úveru, keď pre potreby cestovania do zamestnania a zabezpečenia potrieb rodiny uzavrel kúpnu zmluvu o kúpe ojazdeného vozidla, ako protihodnotu použil svoje pôvodné vozidlo za dohodnutú kúpnu cenu a zvyšok mal záujem financovať poskytnutím úveru. Podľa predložených výpisov z účtu mu finančná situácia nedovoľovala financovať kúpu vozidla z vlastných zdrojov. V súvislosti s konaním dodávateľa v rozpore s odbornou starostlivosťou súd prvej inštancie uzavrel, že veriteľ ako dodávateľ je pri posúdení úveru a schopnosti klienta povinný vziať do úvahy ako existujúcu situáciu klienta, najmä jeho príjmy, výdavky, tak i skutočnosti, ktoré možno na základe dostupných informácií pred uzavretím zmluvy s vysokou pravdepodobnosťou očakávať. Dôraz pri posúdení úrovej schopnosti je kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane pri vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že pri skúmaní bonity žalobcu nedošlo na základe odbornej starostlivosti a táto bola hrubo porušená. Žalovaný zhromaždil určité údaje o žalobcovi z verejne prístupného registra a určité údaje na základe predložených informácií. Tieto informácie však nemožno považovať za komplexné a vyhodnotené s odbornou starostlivosťou, o čom svedčia predložené výpisy z účtu za dva mesiace, z ktorých vyplýva nedostatok finančných prostriedkov, keď v prípade, že by nebola pripísaná na účet suma od žalovaného, bolo by na účte -1.760,12 eur. Vzhľadom na právne posúdenie vzájomných zmlúv, obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, súd považoval poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Preto rozhodol, že zo strany žalovaných došlo k bezdôvodnému obohateniu, keď spotrebiteľský úver mal byť použitý na účel financovania doplatku kúpnej ceny predmetu financovania A ojazdeného motorového vozidla a mal predstavovať sumu 7.234,- eur, keď bolo preukázané, že žalobca uhradil sumu 2.170,20 eur, teda úver na doplatok kúpnej ceny bol v sume 5.063,80 eur. K výške poskytnutého úveru na doplatok kúpnej ceny súd pripočítal aj hodnotu poskytnutého plnenia huteľných vecí a to doplnkový tovar, koberce v hodnote 15,- eur a 48,- eur povinná výbava, keď tieto veci žalobca prevzal a je povinný zaplatiť ich hodnotu. Žalobca bol tak povinný zaplatiť žalovanému úver v sume 5.126,80 eur a nebolo sporné, že žalobca plnil v celkovej výške 12.402,08 eur, keď rozdiel predstavuje 7.272,28 eur, pričom po čiastočnom späťvzati sa žalobca domáhal zaplata 5.105,08 eur, ktorú uložil súd prvej inštancie vydať ako bezdôvodné obohatenie žalovaným 1/ a 2/. Zároveň priznal i zákonné úroky z omeškania a to odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby. O trovách konania rozhodol tak, že v konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovaným 1/ a 2/.

Opravným uznesením zo dňa 6. júla 2021 č.k. 3Csp/93/2018-271 súd prvej inštancie opravil záhlavie rozsudku tak, že označenie žalovaného má správne znieť: Všeobecná úverová banka, a.s.; skrátený názov: VÚB, a.s., so sídlom Mlynské nivy 1, Bratislava, IČO: 31 320 155.

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie pôvodne žalovaný 1/. Dôvodil, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení dôvodil, že žalovaný pri uzatváraní zmluvy o úvere jednostranne určil výšku úveru 6.097,80 eur, nakoľko žalobca ako spotrebiteľ nemal záujem o financovanie doplnkového tovaru a služieb, žalovaný s týmto nesúhlasí a má za to, že žalobca uzavrel kúpnu zmluvu, ktorou nadobudol motorové vozidlo predávajúcim AUTOCENTRUM AAA Auto, s.r.o. za kúpnu cenu 5.063,80 eur. Žalobca uzavrel poisťovnú zmluvu s poisťovňou Lloyd's Syndicate a jednorazové poistenie Minigap vo výške 135,- eur na jednorazové poistenie Carlife Garance vo výške 565,- eur a zároveň uzavrel i zmluvu o dodaní tovaru a služby čierne koberce, doplnkový zákaznícky servis a balíček povinnej výbavy s predávajúcim spolu v sume 334,- eur. Výška úveru bola celkom 6.097,80 eur, z toho 5.063,80 eur na kúpu vozidla, 700,- eur na poistenie a 334,- eur na tovary a služby. Je potrebné si uvedomiť formu daných zmlúv. Úverová zmluva, záložná zmluva a poisťovná zmluva sú vyhotovené v písomnej forme a taktiež i zmluva kúpna, pričom zmluva o dodaní tovaru a služieb bola uzavretá ústne, pričom je potrebné pred akýmkoľvek rozhodnutím tieto zmluvy právne kvalifikovať a to či sú platné alebo neplatné. Súd sa však platnosťou zmlúv nezaoberal, pritom ako zásadnú predbežnú otázku mal rozhodnúť či sú platné zmluvy o doplnkovom tovare alebo nie. K právnej podstate úverového financovania tovaru a služieb uviedol, že platí, že predmet financovania si vyberá spotrebiteľ sám, veriteľ do neho nezasahuje a mal mu jedinou povinnosť v úverovej zmluve opis financovaného tovaru alebo služby. Žalobca v celom konaní tvrdí, že si doplnkové služby objednať nechcel, toto však nedokazuje, a napriek tvrdeniu požiadal písomne žalovaného o poskytnutie úveru aj na ďalší tovar a služby, išlo výlučne o prejav vôle, nie o prejav vôle veriteľa, pričom veriteľ extrémne preukazným spôsobom informoval spotrebiteľa o tom, čo a v akej výške je z úveru financované. Predmet financovania A a predmet financovania B sú v zmluve výrazne a zrozumiteľne uvedené, nejde o žiadny skrytý tovar, službu alebo poplatok. Spotrebiteľ má možnosť vybrať si len predmet financovania A alebo zmluvu vôbec nepodpísať. Zdôraznil, že o výške istiny úveru, ako aj o predmete financovania B bol žalobca informovaný v žiadosti o uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ako aj v samotnej zmluve. K výške RPMN a k úroku uviedol, že ak by si žalobca nevybral doplnkový zákaznícky servis a poistenie ako doplnkovú službu, nemusel by si na ne vziať úver a dostal by nižší úver výlučne na kúpu vozidla. Doplnkový tovar a služby neboli podmienkou poskytnutia úveru. Poukázal na rozsudky Krajského súdu Žilina sp.zn. 5CoCsp/7/2020 z 31. marca 2020 a sp.zn. 8Co/57/2020 z 28. mája 2021. Ďalej poukázal na odpoveď Národnej banky Slovenska z 24. apríla 2020, v ktorej bolo konštatované, že súčasťou dokumentácie je aj predzmluvný formulár, štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, ktorým veriteľ poskytuje spotrebiteľovi informácie pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom k tomu, že doplnková služba nie je podmienkou získania spotrebiteľského úveru, ani ich spotrebiteľ nemusí zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, nevstupujú tieto do výpočtu RPMN na strane celkových nákladov a hodnota RPMN je teda v predmetnej spotrebiteľskej zmluve uvedená v správnej výške 30,32%, ktorej výpočet je uvedený v listine Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov a priemernej RPMN. Dodal, že zmyslom inštitútu RPMN je dať na jednu stranu všetko to, čo spotrebiteľ dostáva a na druhú stranu všetko to, čo dáva navyše oproti tomu, čo dostal. RPMN nie je nič iné než vyjadrenie ceny peňazí u konkrétneho poskytovateľa úverov. Žalovaný poukazuje na výšku priemernej RPMN, ktorá bola v zmluve uvedená správne vo výške 20,89%, čo vyplýva zo súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľovi za tretí štvrtrok 2014. K skúmaniu bonity uviedol, že z ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľskom úvere jednoznačne vyplýva, že úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov iba v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1, pričom o hrubé porušenie ide v prípade, ak veriteľ posúdi schopnosť splácať úver bez údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa, k čomu v tomto prípade nedošlo. Poukázal na zmluvu o úvere časť Klient, údaje klienta o zamestnaní a finančnej situácii, kde žalobca uviedol svoj príjem, výdavky, počet vyživovacích povinností. Dodal, že pri posudzovaní žalobcu splácať úver, žalovaný neposudzuje pohyby spotrebiteľa na účte, ako to uvádza súd. Dodal, že s odbornou starostlivosťou pred uzavretím zmluvy posúdil schopnosť žalobcu splácať spotrebiteľský úver, pričom posudzoval všetky zákonom

vyžadované činitele a to dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru a v neposlednom rade príjem spotrebiteľa. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil, žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie aj pôvodne žalovaný 2., ktorý navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne zmeniť a žalobu zamietnuť. Ako odvolacie dôvody uviedol § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Dôvodil, že podstatou sporu je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru zo spotrebiteľskej zmluvy z dôvodu tvrdenia absencie obligatórnych náležitostí. Poukázal na nezrozumiteľnosť a zmätočnosť, keďže ako žalovaný 1. je v záhlaví uvádzaná označená spoločnosť Profi Credit Slovakia, s.r.o., ktorá nikdy nebola žalovanou stranou, ale bola ňou spoločnosť VÚB, a.s. V základných bodoch 1., 2., 3., 4. označených ako II. právna podstata úverového financovania tovaru, služieb, bod III. k výške RPMN, úroku, bod IV. k skúmaniu bonity uviedol úplne totožné dôvody ako žalovaný 1., preto ich odvolací súd opakovane neuvádza.

K odvolaniu žalovaného 1. a 2. sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že súd prvej inštancie správne zachytil podstatu sporu, vydaniu rozsudku predchádzalo dostatočné zistenie skutkového stavu a náležitá aplikácia relevantných právnych predpisov. Argumentáciu žalovaných 1. a 2. obsiahnutú v ich odvolaniach hodnotí ako nenáležitú, nespôsobilú spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Poukázal na ust. § 52a ods. 2 Občianskeho zákonníka majú z a to, že kúpna zmluva a zmluva o úvere sú vzájomne závislými zmluvami, pričom právny predchodca žalovaných a predajca sú síce dva právne odlišné subjekty, ale vzájomne spolupracujúce, keďže právny predchodca žalovaných splnomocnil predajcu na uzavretie zmluvy o úvere. Dodal, že ide o súbeh vzájomne podmienených spotrebiteľských zmlúv, ktoré spotrebiteľ uvádzal súčasne s viacerými dodávateľmi, avšak prostredníctvom len dodávateľa Autocentrum AAA Auto pri jednom rokovaní a na jednom mieste, pričom žalovaní nesú plnú zodpovednosť za konanie sprostredkovateľa Autocentrum AAA Auto, a.s. Kúpna zmluva je právne významným a záväzným dokumentom nielen pre zmluvu o úvere ale aj pre vystavenie faktúry, pričom faktúra, ktorá je bez právnej záväznosti vo vzťahu k obsahu zmlúv, pričom sa v nich nenachádzajú žiadne dojednania, ktorými by žalobca prejavoval záujem o prefinancovanie tam uvedených služieb a tovarov formou úveru na základe zmluvy o úvere. Pre posudzovanie podstaty predmetných zmluvných vzťahov a ich vzájomnej súvislosti je potrebné opakovane poukázať, že Autocentrum AAA Auto je spoločnosťou poverenou dojednaním spotrebiteľského úveru zo strany právneho predchodcu žalovaných a právny predchodca žalovaných Consumer financ holding, a.s., bol zodpovedný za konanie svojho sprostredkovateľa. Autocentrum AAA Auto, a.s. a žalovaní v postavení právnych nástupcov nesú zodpovednosť za konanie svojho právneho predchodcu. Predávajúci motorového vozidla musel vedieť o financovanie ktorých položiek mal žalobca záujem a o ktoré záujem nemal a v súlade s tým mal postupovať aj pri koncipovaní zmluvy o úvere, v ktorej vystupoval ako sprostredkovateľ. Dodal, že kúpna zmluva obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške, avšak v zmluve o úvere je uvedená iná výška úveru. Neexistuje ale žiadne také dojednanie, na podklade ktorého bolo možné odchyliť sa od jasnej vôle žalobcu prejavenej v kúpnej zmluve. Úmyslom žalobcu bolo získať úver na financovanie doplatku kúpnej ceny automobilu, vrátane jeho súčastí a príslušenstva vo výške 5.063,80 eur a to bez financovania ďalších doplnkových služieb. Je vylúčené, aby takéto služby boli zahrnuté do istiny úveru a nie do nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Právny predchodca žalovaných neoprávnene zarátal do výšky úveru aj položky ako doplnkový zákaznícky servis, Car life garance, Mini GAP v úvere, ktoré spotrebiteľ nechcel a ani ich nežiadal, pričom kúpna zmluva ani neobsahuje žiadne dojednanie týkajúce sa doplnkových služieb. V súvislosti s vyššie uvedenými doplnkovými službami dáva do pozornosti neprijateľné zmluvné podmienky uvedené v § 53 ods. 4 OZ. Dodal, že dôkazné bremeno individuálneho dojednania zaťažuje žalovaných. Poukázal na skutočný účel povinných nákladov, keďže tieto v žiadnom prípade nesmú tvoriť istinu úveru, ale musia byť súčasťou odplaty za úver a musia sa premietnuť do RPMN. Poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica č.k. 15CoCsp/34/2020-265 z 22. júla 2020. Zdôraznil, že pre výpočet RPMN sú rozhodujúce vstupné parametre medzi ktoré patrí aj výška úveru. Nesprávny vstupný údaj o výške poskytnutého úveru má v konečnom dôsledku za následok aj nesprávne uvedenú náležitosť RPMN. Odhliadnuc od nezahrnutia povinných poplatkov do RPMN v úverovej zmluve dojednaná úroková sadzba 30,32% predstavuje viac ako dvojnásobok priemernej úrokovej miery a prieči sa dobrým mravom. Ku konaniu právneho

predchodcu žalovaných s odbornou starostlivosťou uviedol, že povinnosťou veriteľa je nielen získať informácie o sociálno-majetkovej situácii, ale ich aj dostatočne vyhodnotiť. K rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5CoCsp/7/2020 z 31. marca 2020 a sp.zn. 8Co/57/2020 z 28. mája 2021 uvádza, že bol riadne napadnutý dovolaním. V závere poukázal na odpoveď Národnej banky Slovenska z 24. apríla 2020, ktorá je však založená iba na formálnom vyhodnotení listín, bez zohľadnenia reálneho priebehu procesu predaja. Záverom dodal, že ak je jasný a určitý záujem spotrebiteľa financovať úverom vozidlo, potom neexistuje žiadny dôvod podmieňovať financovanie primárneho produktu ďalšími sekundárnymi tovarmi a službami, ktoré nie sú sprevádzané žiadnym protiplnením, resp. nie sú v záujme spotrebiteľa. Opakovane navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť.

K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný 2. ktorý uviedol, že kúpna zmluva obsahuje písomný prejav vôle žalobcu a žalobca úplne ignoruje ďalšie svoje písomné prejavy vôle a to zmluvu o úvere a poisťnú zmluvu. K právnej podstate úverového financovania tovaru a služieb uviedol, že pri úverovom financovaní tovaru a služieb platí, že predmet financovania si vyberá spotrebiteľ sám a veriteľ do neho nijakým spôsobom nezasahuje a veriteľ mal len jedinú povinnosť uviesť v úverovej zmluve opis financovaného tovaru alebo služby. Žalobca v celom konaní tvrdí, že si doplnkové služby objednať nechcel, toto však nedokazuje, išlo o výlučne o prejav jeho vôle a nie o prejav vôle veriteľa. Veriteľ pritom extrémne preukazným spôsobom informoval spotrebiteľa o tom, čo a v akej výške je z úveru financované. Predmet financovania A a predmet financovania B sú v zmluve výrazne a zrozumiteľne uvedené, nejde o žiaden skrytý tovar, službu alebo poplatok. Spotrebiteľ mal možnosť vybrať si len predmet financovania A, alebo zmluvu vôbec nepodpísať. Dodal, že o výške istiny úveru ako aj o predmete financovania B bol žalobca informovaný v žiadosti o uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere, štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, ako aj v samotnej zmluve o úvere. K argumentácii žalobcu, že istina úveru má byť totožná s doplatkom kúpnej ceny daného automobilu uviedol, že by to bolo v rozpore so zákonom a vôľou spotrebiteľa, navyšovaná o poisťný produkt daného automobilu. Z dokumentácie vyplýva, že žalobca mal záujem okrem predmetu kúpy, písomnej kúpnej zmluvy financovať aj poisťný produkt, ktorý je predmetom písomnej poisťnej zmluvy a doplnkový zákaznícky servis. Ku svojmu vyjadreniu doložil zmluvu o zabezpečení, zmluvu o spotrebiteľskom úvere iných subjektov.

K vyjadreniu žalovaného 2. sa vyjadril žalobca, ktorý poukázal na koncentračnú zásadu a namietal, že žalovaný 2. predkladá v prílohe svojho vyjadrenia listiny, na ktoré z dôvodu ukončenia dokazovania už nemožno prihliadať a nič nebránilo žalovanému 2. ich zabezpečiť a predložiť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Navyše predložené listiny nemajú žiaden súvis s predmetnou vecou a nedokazujú, že pri poskytovaní úverov nedochádza k namietaným porušeniam zákona v iných obdobných prípadoch. Ďalej uviedol k vedľajšiemu charakteru doplnkových produktov, že žalobca, pokiaľ chcel kúpiť vozidlo, bol nútený prijať aj vedľajšie zmluvné dojednania, ktoré jednak nesledovali jeho záujem a svojou povahou sa jednalo o poplatky podmieňujúce uzatvorenie závislého spotrebiteľského kontraktu. Pokiaľ chcel žalobca motorové vozidlo kúpiť, nemal inú možnosť iba podpísať všetky listiny, ktoré mu predložil na podpis finančný sprostredkovateľ právneho predchodcu žalovaných 1. a 2. Za konanie finančného sprostredkovateľa úveru zodpovedajú žalovaní 1. a 2. v plnom rozsahu. Žalobca nemal možnosť ovplyvniť obsah zmlúv tvoriacich súčasť závislého spotrebiteľského kontraktu a nemal ani možnosť niektorú z listín nepodpísať, pokiaľ chcel získať úver na vozidlo za ponúkaných podmienok. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C 143/13 Bogdan Matej proti SC Volksbank Romania, v ktorom Súdny dvor v bode 54. uviedol, že zmluvné podmienky vzťahujúce sa na pojem hlavný predmet zmluvy sa musia chápať ako podmienky, ktoré upravujú základné plnenia tejto zmluvy a ktoré ju ako také charakterizujú. Naopak, na podmienky, ktoré majú vedľajšiu povahu vo vzťahu k podmienkam vymedzujúcim samotnú podstatu zmluvného vzťahu, by sa nemal vzťahovať pojem hlavný predmet zmluvy. K skutočnej hodnote poskytnutej spotrebiteľovi na základe úveru uviedol, že žalobca nedostal z celkovej výšky úveru na svoj účet žiadne plnenie a k dispozícii získal ako protihodnotu výlučne vozidlo sčasti financované úverom v sume 5.063 eur, ale žiadne iné plnenie za sumu 1.034 eur mu už reálne poskytnuté nebolo. Skutočnú výšku úveru a skutočnú výšku nákladov s poskytnutím úveru možno zistiť len určením skutočnej sumy, resp. hodnoty, ktorá bola daná žalobcovi k dispozícii. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora z 21. apríla 2014 vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger proti Finway, v ktorom súd uviedol, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi

reálne vyplatené. K novotám v odvolacom konaní uviedol, že predkladá rozhodnutie Národnej banky Slovenska č.z.: 10000029123 zo dňa 28. mája 2021, ktorým bola spoločnosti Autocentrum AAA Auto, a.s., uložená pokuta 50.000 eur aj z dôvodov, že dochádzalo k sprostredkovaniu úverov a poistenia aj prostredníctvom osôb bez odbornej kvalifikácie, z dôvodov porušovania informačnej povinnosti o poplatkoch za sprostredkovanie úveru. Uviedol, že túto novotu nebolo možné uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, nakoľko ešte neboli známe.

Podaním zo dňa 19. januára 2022 oznámil žalovaný 1/, že je právnym nástupcom pôvodne žalovaného 2., a to žalovaný 1., že žalovaný 2. VÚB Leasing, a.s., IČO: 31318045, so sídlom Mlynské Nivy 1, Bratislava 25, bol vymazaný z Obchodného registra SR. Dôvodom výmazu bolo zrušenie spoločnosti bez likvidácie a jej zlúčenie so spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s., ako nástupníckou spoločnosťou. K zrušeniu spoločnosti a zároveň k jej zlúčeniu došlo 1. januára 2022. Navrhol preto, aby súd pokračoval v konaní s právnym nástupcom žalovaného 2. a to spoločnosťou Všeobecná úverová banka, a.s., IČO: 31320155, Mlynské Nivy 1, Bratislava, žalovaným 1/.

Podľa § 64 CSP, ak strana zanikne počas konania skôr, ako sa konanie právoplatne skončilo, súd rozhodne, že v konaní pokračuje s jej právnym nástupcom. Ak právneho nástupcu niet, súd konanie zastaví.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný 2. zanikol, bol zrušený zlúčením so žalovaným 1., odvolací súd výrokom I. rozhodol, že pokračuje v konaní s právnym nástupcom a to so žalovaným 1.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolatelia v odvolaní použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), a h) CSP), preskúmal napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniami oboch pôvodne žalovaných nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie vo všetkých odvolaniach napadnutých výrokoch (§ 387 ods. 1 CSP) avšak pre výmaz žalovaného 2/ z obchodného registra z dôvodu jeho zrušenia bez likvidácie a zlúčenia so spoločnosťou Všeobecná úverová banka a.s. – žalovanou 1 je potrebné výrok I zmeniť (§ 388 CSP).

Predmetom konania je žaloba na určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 5.105,08 eur s príslušenstvom. Vzhľadom na rozsah a dôvody odvolania pôvodne oboch žalovaných je predmetom odvolacieho konania posúdiť, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a či vec správne právne správne posúdil.

Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom tvrdených nárokov, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatnených nárokov, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, analogicky s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP súd odkazuje

na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

Odvolací súd konštatuje, že z obsahu posudzovanej zmluvy o úvere je bez pochyb zrejme, že na právny vzťah založený predmetnou zmluvou medzi žalobcom a žalovaným (resp. i jeho právnym predchodcom), je nutné aplikovať príslušné ustanovenia § 52 a násl. Občianskeho zákonníka zaoberajúce sa problematikou spotrebiteľských vzťahov a ochrany práv spotrebiteľa a súčasne je nutné podriaďiť predmetný zmluvný vzťah právnemu režimu osobitnej právnej normy upravujúcej spotrebiteľské úvery a to zákonu č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd poznamenáva, že právne posúdenie zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, ako vzťahu spotrebiteľského a vyplývajúceho zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ani samotným žalovaným v konaní spochybnené a namietané nebolo.

Ako správne konštatoval súd prvej inštancie, v jeden a ten istý deň (dňa 13. februára 2015), uzatvoril žalobca, ako spotrebiteľ, súčasne s tým istým subjektom AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., Bratislava (v rôznych zmluvných pozíciách - ako predávajúcim, ako sprostredkovateľom a ako nezávislým finančným agentom) štyri zmluvy pri tom istom kontraktačnom procese (so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s. so sídlom v Kežmarku (veriteľom a súčasne právnym predchodcom žalovaného) Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 120151014 dňa 13. februára 2015, Poistnú zmluvu Poistenia Carlife Garancia zo dňa 13. februára 2015 s poisťiteľom Jubilee Insure Lloyd's Syndicate Veľká Británia a napokon kúpnu zmluvu uzatvorenú dňa 13. februára 2015, ktorej predmetom bola kúpa osobného motorového vozidla zn. ŠKODA OCTAVIA za dohodnutú kúpnu cenu 7.234 eur vrátane DPH. Vo všetkých uvedených zmluvách pri kontraktačnom procese vystupovali žalobca a spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s., Bratislava (ako predávajúci, sprostredkovateľ a ako nezávislý finančný agent).

Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmlúv 13. februára 2015, zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere je zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok.

Podľa ustanovenia § 15 ods. 2 písm. a/ a b/ ZoSÚ, pri zmluvách, ktoré podľa odseku 1 tvoria obchodný celok, A) predávajúci tovaru alebo poskytovateľ služby je zároveň veriteľom, b) veriteľom je tretia osoba a 1. veriteľ využíva služby predávajúceho tovaru alebo poskytovateľa služieb pri uzatváraní alebo príprave zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo 2. konkrétny tovar alebo poskytnutie konkrétnej služby je výslovne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere.

Posudzovaná zmluva spĺňa obe kritériá hypotézy zákonného ustanovenia § 15 ods. 2 písm. b/ ZoSÚ a v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 ZoSÚ zmluvy navzájom súvisiace a vzájomne závislé tvoria jeden obchodný celok a to napriek tomu, že ide o odlišné zmluvné typy. Neobstojí potom odvolacia argumentácia žalovaného, že každú zo zmlúv treba posudzovať samostatne. Boli uzatvárané pri jednom kontrakte a aj z ich obsahu jednoznačne vyplýva ich vzájomná prepojenosť, a to aj s prihliadnutím na povahu zmlúv, sledovaný cieľ a stranám známy účel uzatvárania a to v konkrétnom prípade všetkých zmlúv tými istými subjektmi, na jednej strane spotrebiteľom, na druhej strane predávajúcim, konajúcim súčasne aj ako sprostredkovateľ a aj ako nezávislý finančný agent. Vzájomné prepojenie kúpnej zmluvy a zmluvy o úvere a nutnosť ich spoločného posudzovania zdôraznil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej „NS SR“) napr. v rozhodnutí sp. zn.: 5 Sžo 21/2013 zo dňa 30.04.2014, ako aj sp. zn. 8 Sžo 2/2013 zo dňa 23.01.2014.

Žalovaný (pôvodne obaja žalovaní) v odvolaní namietal, že každá zo zmlúv predložená v rámci dokazovania v tomto konaní bola uzatvorená s inou zmluvnou stranou, čo prvoinštančný súd neskúmal. Odvolací súd však zdôrazňuje, že predávajúci konal aj za poisťovateľa, za úverového veriteľa. Z uvedeného vyplýva, že napriek formálnemu označeniu rozdielných zmluvných strán na jednotlivých zmluvách majú všetky spoločného menovateľa a konajúcu osobu – obchodnú spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s. Bratislava. Takýto postup pri uzatváraní zmlúv bol zjavne zámerný, koordinovaný, pričom odvolaciemu súdu je známe i z iných konaní, že išlo o bežnú, zaužívanú obchodnú prax spoločnosti AUTOCENTRUM AAA AUTO, a. s.

Pri sledovaní skutočného záujmu spotrebiteľa, vychádzajúc tak z obsahu kúpnej zmluvy je zrejmé, že kúpna cena konkrétne špecifikovaného automobilu, ako predmetu kúpy, bola dojednaná vo výške 7.234 eur, pričom priamo v kúpnej zmluve je uvedené, že časť kúpnej ceny v sume 2.170,20 eur žalobca ako kupujúci uhradil predávajúcemu v hotovosti pri podpise zmluvy a zvyšná časť kúpnej ceny vo výške 5.063,80 eur mala byť predávajúcemu zaplatená prostredníctvom úveru na základe (v kúpnej zmluve presne identifikovanej) zmluvy o úvere č. 120145045. Kúpna zmluva tak obsahuje jasný a určitý prejav vôle žalobcu získať úver v konkrétnej výške 5.063,80 eur, nakoľko žiadne iné poplatky spojené s predmetom kúpy z predmetnej kúpnej zmluvy nevyplývajú. Uvedená suma 5.063,80 eur tak mala byť v zmysle zmluvných dojednaní v kúpnej zmluve a teda prejavenej vôle kupujúceho výškou úveru, no v zmluve o úvere je už uvedená iná výška úveru a to 6.097,80 eur (navýšený o Predmet financovania B, ktorý je absolútne neurčito a nekonkrétne obsiahnutý v úverovej zmluve a o ktorý žalobca podľa svojich tvrdení a výpovede ani nežiadal, ale ani o ňom nebol vopred informovaný). Nakoľko si doplnkové služby osobitne nevyjedнала, nemala o ne záujem, je možné stotožniť sa so záverom súdu prvej inštancie, že je nutné považovať ich za skryté poplatky, ktoré predstavujú dodatočné náklady spotrebiteľa; ktoré však nemôžu byť započítané na istinu úveru. V zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy je obligatórnou náležitosťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere celková výška poskytnutého úveru. Táto bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená v nesprávnej výške, pričom absencia, resp. nesprávny údaj o celkovej výške poskytnutého úveru je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ.

Pokiaľ žalovaný v rámci odvolacej argumentácie namietal, že žalobca v konaní len tvrdil, ale nedokazoval, že si doplnkové služby nechcel objednať, v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/13/2009 zo dňa 24. februára 2010 a na negatívnu dôkaznú teóriu, v zmysle ktorej nie je možné od nikoho spravodlivo žiadať, aby preukázal neexistenciu určitej právnej skutočnosti. V prejednávacom prípade tak nie je možné očakávať, že žalobca, ktorý v konaní tvrdil, že o žiadne ďalšie doplnkové služby nemal záujem, okrem výlučne len dofinancovania zvyšnej časti kúpnej ceny konkrétneho vozidla a kúpy koberčekov do auta nemala dokonca o nich ani vedomosť, následne preukáže, že si tieto doplnkové služby dobrovoľne nedojednal a boli mu formulárovým spôsobom bez možnosti vylúčenia týchto dodatočných služieb predávajúcim, konajúcim za veriteľa, nanútené. Naopak, dôkazné bremeno zaťažovalo práve žalovaného, ktorý mal svoje tvrdenia o „dobrovoľnosti“ dojednania aj Predmetu financovania B podložiť aj náležitými a hodnovernými dôkazmi. Odvolací súd však konštatuje, že individuálnosť dojednania navýšenia pôvodne žiadanej sumy úveru na dofinancovanie časti kúpnej ceny 5.063,80 eur žalovaný žiadnym spôsobom v spore nepreukázal a tak neuniesol dôkazné bremeno, ktoré ohľadom uvedenej skutočnosti spočívalo na ňom.

Naopak, žalobca preukázal dostatočne hodnoverne v spore, že ním tvrdený postup predávajúceho pri dojednávaní a pripravovaní úverových zmlúv bol bežnou obchodnou praktikou. Bežná obchodná prax predávajúceho bola bez vedomosti a bez vopred so spotrebiteľom dojednaného postupu automaticky predkladať zákazníkovi na podpis množstvo formulárových a vopred pripravených zmlúv bez potrebného vysvetlenia a odobrenia ich obsahu, kde kupujúci, spotrebiteľia a úveroví dlžníci nemohli vopred ovplyvniť obsah predložených zmlúv, ktoré im boli predkladané len na podpis bez možnosti zmeny ich obsahu.

Ohľadom praktík predávajúceho, konajúceho ako sprostredkovateľa pri uzatváraní posudzovanej úverovej zmluvy je nutné poznamenať, že aj Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 6Sžo/61/2014 zo dňa 26.08.2015 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/44/2013-95 zo dňa 29. apríla 2014 ako vecne správny, pričom Krajský súd v Prešove zamietol správnu žalobu, ktorou sa žalobca (Consumer Finance Holding, a. s. Kežmarok, ktorý je aj v prejednávanej veci pôvodným veriteľom) domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného správneho orgánu Slovenskej obchodnej inšpekcie, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave zo dňa 10.9.2013 č. SK/0088/99/2013, v spojení s rozhodnutím Slovenskej obchodnej inšpekcie, Inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Prešove pre Prešovský kraj zo dňa 14.12.2012, č. P/0310/07/12, ktorým bola žalobcovi pre porušenie zákazu používania nekalej obchodnej praktiky, ktorá je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k finančnej službe podľa § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z.z., zistené pri kontrolách, zameraných na prešetrenie spotrebiteľských podnetov evidovaných správnym orgánom vo veci spotrebiteľských úverov, podľa § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa uložená pokuta vo výške 30.000 eur. Z obsahu rozsudku NS SR odvolací súd považuje za potrebné a dôležité zvýrazniť nasledujúce konštatované skutočnosti : „Krajský súd konštatoval, že z uvedených zmlúv a zmlúv o zabezpečení úveru, ktoré sú uzatvárané v ten istý deň je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že ide o vzájomne závislé spotrebiteľské zmluvy, ktoré vznikli pri tom istom rokovaní a ktoré tvoria jeden obchodný celok. Kúpna zmluva obsahuje zhodný prejav vôle spotrebiteľa a predajcu spotrebiteľským úverom výhradne financovať predmet kúpnej zmluvy teda predmet financovania A, v daných prípadoch kúpa motorového vozidla ako doplatok kúpnej ceny. Kúpna zmluva však neobsahuje predmet financovania B, či službu, náklady spojené s poskytnutím pôžičky, ktoré podľa zmluvy a zmluvy o zabezpečení majú byť financované spotrebiteľským úverom, Mal za to, že je bez akýchkoľvek pochybností, že v zmluve o zabezpečení chýba zhodný prejav vôle zmluvných strán o výške úveru, spotrebiteľa sumu úveru pozostávajúcu z predmetu financovania A, teda doplatku kúpnej ceny podľa kúpnej zmluvy, ale aj s ceny predmetu financovania B a z nákladov spojených s poskytnutím pôžičky vo forme štandardnej zmluvnej podmienky včlenenej do textu podmienok, podpisom zmluvy berie iba na vedomie. Krajský súd ďalej uviedol, že v zmluvných dokumentoch a to v kúpnej zmluve, v zmluve a v zmluve o zabezpečení, v predzmluvnom formulári chýba opis tovaru alebo služby, ktoré tvoria predmet financovania B a nákladov spojených s poskytnutím pôžičky a pokiaľ ide o hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov táto je vypočítaná zo sumy úveru navýšenú o predmet financovania B a o náklady spojené s poskytnutím pôžičky. Mal za to, že rovnako žalobca nepreukázal, že pred uzatvorením zmluvy o sprostredkovateľskom úvere podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľa boli informovaní o zmluvných podmienkach spotrebiteľského úveru prostredníctvom formulára. Z predloženého formulára však skutočnosť, že žalobca ako veriteľ informoval spotrebiteľov o náležitostiach úveru pozostávajúceho z ceny za doplnkový tovar (predmet financovania B) a náklady za poskytnutie predmetného úveru nevyplýva. Postup žalobcu pri poskytovaní spotrebiteľských úverov v posudzovanom prípade aj podľa názoru odvolacieho súdu možno preto považovať za postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k poskytovanej službe - poskytnutie úveru, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a súčasne ju zakazuje (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z.). Žalovaný preto správne posúdil, že uvedenými skutkami sa žalobca dopustil porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej mu z § 7 ods. 1, 2, písm. a/,b/ zákona č. 250/2007 Z. z.“ Na základe prieskumu v rámci odvolacieho konania potom aj NS SR, ako odvolací súd, v uvedenom rozsudku konštatoval: „Odvolací súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, mal v danej veci preukázané, že orgány dozoru sankcionovali žalobcu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 7 ods. 1, 2 písm. a/, b/ zákona č. 250/2007 Z. z., keď žalobca v procese poskytovania spotrebiteľského úveru spotrebiteľovi postupoval v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, čím podstatne narušil alebo mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ktoré konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku (§ 7 ods. 2, písm. a/, b/), ktorú zákonodarca zakazuje (§ 7 ods. 1).“

Odvolací súd tak z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, ako aj s poukazom na citovaný rozsudok NS SR sp. zn. 6Sžo/61/2014 zo dňa 26.08.2015 konštatuje, že pri uzatváraní aj posudzovanej úverovej zmluvy, ako vzájomne závislej zmluvy od kúpnej zmluvy, postupoval sprostredkovateľ pôvodného veriteľa postupom, ktorý nie je súladný so spotrebiteľským právom a bol vyhodnotený ako nekalá obchodná praktika.

Podľa článku 8 CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

Podľa čl.15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť princípy, na ktorých spočíva civilné sporové konanie. Články 8 a 9 CSP sú vyjadrením princípu kontradiktórnosti sporového konania a prejednávacieho princípu (zásady formálnej pravdy). Rovnako tieto princípy súvisia so zásadou tzv. rovnosti zbraní a s princípom dispozičným. Priorizuje sa procesná aktivita sporových strán, ktoré sú zásadne povinné tvrdiť rozhodujúce skutočnosti a označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení. Každá procesná strana je povinná označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu. Taktiež strany sporu majú právo sa oboznámiť s vyjadreniami, návrhmi a dôkazmi protistrany a môžu k nim vyjadriť svoje stanovisko v rozsahu, ktorý určí zákon. V tejto súvislosti odvolací súd, zdôrazňujúc zásadu kontradiktórnosti sporového súdneho konania s poukazom na dôkaznú povinnosť vyplývajúcu stranám sporového konania z čl. 8 CSP, konštatuje, že podľa § 153 ods. 1 CSP sú strany povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas.

Je tak možné skonštatovať, že žalobca si splnil v konaní dôkaznú povinnosť a povinnosť preukázania svojich skutkových a právnych tvrdení a predložil relevantné listinné dôkazy, ktoré mali dostatočne hodnoverný potenciál podporiť skutkové a právne tvrdenia žalobcu. Bolo potom na protistrane – teda žalovanom, aby produkoval relevantné prostriedky procesnej obrany voči žalobcom produkovaným prostriedkom procesného útoku za účelom ich vyvrátenia, resp. spochybnenia. Bolo na jeho procesnej aktivite a procesnej zodpovednosti za výsledok sporu a procesný úspech, aby svoje tvrdenia o tom, že žalobca mal záujem aj o ďalšie doplnkové služby v rámci financovania prostredníctvom úveru, ako aj o individuálnosti všetkých zmluvných dojednaní so spotrebiteľom, aj hodnoverne v spore preukázal a taktiež hodnoverne vyvrátil dôveryhodnosť a relevanciu dôkazných prostriedkov žalobcu. Ohľadom svojich skutkových tvrdení tak žalovaný neuniesol v konaní dôkazné bremeno, čo má za následok procesný neúspech v spore.

Rozhodnutie súdu prvej inštancie je založené na zistení a preukázaní tej skutočnosti, že medzi stranami zmluvného úverového vzťahu (medzi právnym predchodcom žalovaného ako veriteľom a žalobcom ako dlžníkom - spotrebiteľom) nedošlo k zhodnému prejavu vôle o výške úveru, resp. údaj o výške úveru uvedený v zmluve nie je správny. Súd konštatoval a priklonil sa k názoru žalobcu, že právny predchodca žalovaného jednostranne vo vopred pripravenej formulárovej zmluve o úvere určil výšku úveru na sumu 6 643,90 eur a jednostranne, bez súhlasu a individuálneho dojednania so spotrebiteľkou doplnil predmet financovania B (doplnkové služby), o ktorý ale žalobkyňa nežiadala, tieto doplnkové služby si dobrovoľne nezvolila, boli pre ňu dodatočne povinnými nákladmi. Prijatie týchto služieb bolo podmienkou získania úveru, žalobkyňa mala možnosť iba podpísať predformulované listiny, alebo ich ako celok odmietnuť, Predmet financovania B teda nemohla reálne vylúčiť (čo nemal kompetenciu vylúčiť ani len manažér pobočky predajcu a sprostredkovateľa úveru). Potom údaj o výške istiny (celkovej výške) spotrebiteľského úveru uvedený v zmluve sumou 6 643,90 eur je nesprávny, nezodpovedajúci prejavenej vôle a úmyslu dlžníčky - spotrebiteľky, čo v zmysle § 9 ods. 2 písm. g) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. je samostatným dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Odvolačný súd sa stotožňuje s názorom okresného súdu, že vôľou žalobcu bolo získať úver v konkrétnej výške 5.063,80 eur, čo jednoznačne vyplýva z obsahu viazanej kúpnej zmluvy, žiadne doplnkové služby si sám nevyžiadala a dobrovoľne nezvolil, všetky doplnkové služby sú fakticky skrytými poplatkami za poskytnutie úveru a boli pre žalobcu dodatočne povinnými nákladmi a nie je pritom dôležité pomenovanie týchto povinných nákladov, ale ich skutočný účel. Odvolačný súd okrem už viackrát konštatovaného neunesenia dôkazného bremena zo strany žalovaného ohľadom jeho skutkových tvrdení, okrem toho zdôrazňuje absolútnu neurčitú obsah „Predmetu financovania B“, pokiaľ je v úverovej zmluve uvedené len: Carlife Garancia 565 eur, minigap v úvere 135 eur doplnkový zákaznícky servis 271 eur, balíček povinnej výbavy 48 eur, príprava vozidla k predaju 271 eur a opätovne Garancia Carlife tentokrát v sume 552 eur, spolu 871 eur. Nemohlo byť z takéhoto neurčitého obsahu zrejmé spotrebiteľovi, čo konkrétne, aký obsah tvorí Predmet financovania B, pretože konkrétnejší opis vyplýva len z obsahu faktúry FVLC1730-140161, že pod sumou 48 eur (v úverovej zmluve ide o jednu z položiek zhodne označenú ako Garancia Carlife) len a výlučne z obsahu faktúry môže byť zrejmé, že ide o balíček povinnej výbavy. Navyše, odvolačný súd v súvislosti s ďalšou z položiek Predmetu financovania B a to Príprava vozidla k predaju poznamenáva, že ostalo aj v konaní neozrejmé ani z strany žalovaného, čo konkrétne mala táto položka zahŕňať, aké osobitné, pre spotrebiteľa významné plnenie či službu malo ísť, aký bol skutočný obsah tejto položky, keď zákonnou povinnosťou predávajúceho je v rámci jeho povinností vyplývajúcej z uzatvárania kúpnej zmluvy nepochybne odovzdanie predmetu kúpy. Podľa § 588 Občianskeho zákonníka z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu. Pokiaľ tak v zmysle zákonnej úpravy je zákonnou povinnosťou predávajúceho odovzdať riadne a včas predmet kúpy, nie je potom odvolaciemu súdu zrejmé, aké konkrétne (nad rámec zákonnej povinnosti) úkony predávajúceho sú zahrnuté v položke Príprava vozidla k predaju, za ktorú bola spotrebiteľka nútená priplatiť si sumou 271 eur. Nikde v zmluvnej dokumentácii sa obsah tejto položky neuvádza. Minimálne v tejto položke spotrebiteľka o „dobrovoľné doplatenie“ si za túto absolútnu neurčitú „službu“ predávajúceho, ktorá bola jeho zákonnou povinnosťou, nemala mať z akého dôvodu ako kupujúca záujem a rozhodne takéto navýšenie úveru o „službu“, ktorá však bola zákonnou povinnosťou predávajúceho, nemohla sledovať záujem spotrebiteľa.

Ako už bolo uvedené vyššie, právny predchodca žalovaného navýšil sumu úveru o náklady za služby, ktoré si žalobkyňa nevyžiadala, nemala o ne záujem a ich úhradou nezískala ani žiadne adekvátne protiplnenie. Ak právny predchodca žalovaného zahrnul do istiny úveru aj poplatky súvisiace s predmetom financovania B, teda už vstupné údaje relevantné pre výpočet RPMN neboli správne, logickým dôsledkom je aj nesprávny údaj o výške RPMN poskytnutého úveru. Pokiaľ sa odvolateľ v odvolaní dožaduje aplikácie a považuje za najvýznamnejšiu posledná veta ustanovenia § 19 ods. 2 ZoSÚ, odvolačný súd poznamenáva, že odvolateľom citované znenie poslednej vety § 19 ods. 2 ZoSÚ v čase uzatvorenia posudzovaných zmlúv ešte v právnej úprave Zákona o spotrebiteľských úveroch nebolo a neskoršie znenie tohto ustanovenia tak súd prvej inštancie aplikovať retrospektívne ani nemohol. Súd prvej inštancie správne aplikoval na daný skutkový stav právnu úpravu ZoSÚ platnú a účinnú v čase uzatvorenia posudzovanej zmluvy o viazanom spotrebiteľskom úvere. Pokiaľ žalovaný poukazuje na to, že „veriteľ financuje tovar a služby podľa záujmu spotrebiteľa“, je namieste poznámka žalovanej, že úverovú zmluvu podpisoval právny predchodca žalovaného v zastúpení predávajúcim, preto za týchto okolností musel právny predchodca žalovaného, konajúci predávajúcim, pri uzatváraní úverovej zmluvy vedieť o okolnostiach dojednaní viazanej kúpnej zmluvy a jej obsahu, teda aj o tom, v akej výške čerpania úveru mala žalobkyňa záujem si dojednanú kúpnu cenu prostredníctvom úveru dofinancovať a v súlade s tým mal postupovať aj pri koncipovaní úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie preto dospel k správnejmu záveru, že právnym predchodcom žalovaného poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov okrem už vyššie konštatovaného dôvodu absencie správneho údaju o celkovej výške poskytnutého úveru, navyše aj v zmysle § 11 ods. 1 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, keďže v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne vypočítaná ročná percentuálna miera nákladov neprospech spotrebiteľa.

Plnenia žalobcu nad rámec istiny úveru (bez úrokov a poplatkov úveru) v sume 5.772,90 eur, poukázané v prospech právneho predchodcu žalovaného dokopy v sume 11.270,69 eur, teda v sume rozdielu týchto plnení, pri zohľadnení aj časti plnenia vo výške 127,10 eur, t. j. v sume 5.370,69 eur, je bezdôvodným obohatením žalovaného na úkor spotrebiteľa, ktoré je v zmysle § 451 OZ povinný žalobcovi vydať, spolu so správne priznaným zákonným úrokom z omeškania 5% ročne z tejto sumy od 31.07.2020 do zaplatenia.

Žalovaní síce v odvolaniach uviedli, že napádajú rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu, avšak z odôvodnenia odvolaní nevyplývajú žiadne odvolacie námietky voči výroku II. a to o určení bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru č. 120151014 z 13. februára 2015 uzavretej medzi žalobcom a spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s.

Podľa § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších právnych predpisov spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

Súd prvej inštancie podľa odôvodnenia preskúmaného rozsudku správne vyslovil bezúročnosť a bezpoplatkovosť predmetného úveru s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch, keď mal preukázané zo zmluvy o úvere, ktorú podrobil kontrole, že v zmluve o úvere nie je uvedená celková výška úveru a ročná percentuálna miera nákladov, resp. ročná percentuálna miera nákladov je uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Odvolací súd považuje závery súdu prvej inštancie uvedené v odôvodnení rozhodnutia za náležité a na zdôraznenie ich správnosti predkladá ďalšiu argumentáciu.

Podľa § 9 ods. 2 písm. g), k) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o úvere zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluva o úvere poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), s), z) a aa), ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Východiskom spotrebiteľskej ochrany je názor, podľa ktorého sa spotrebiteľ ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť, lepšiu znalosť práva a lepšiu dostupnosť právnych služieb dodávateľa a konečne možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednania pripravený, pri kontraktácii je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Autonómia vôle, ktorá je elementárnou podmienkou fungovania materiálneho právneho štátu, nie je úplne absolútna, ale je limitovaná v rámci spotrebiteľských vzťahov princípom ochrany tej osoby, ktorá predstavovala právny úkon s dôverou v určitý, druhou stranou jej prezentovaný skutkový stav. Práve s ohľadom na uvedenú koncepciu spotrebiteľského práva bol prijatý aj zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a ustanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie uvedené v ustanovení § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej

forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciou pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu.

Odvolačný súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že v zmluve o úvere nie je uvedená správna celková výška úveru, ktorý je spotrebiteľovi poskytnutý. Odvolačný súd je toho názoru, že princíp ochrany spotrebiteľa vyžaduje transparentnosť zmluvných dojednaní, ktoré sú spotrebiteľovi dodávateľom predkladané k podpisu. Z nich musí byť zrejmé, aké bude finálne finančné zaťaženie príjemcu úveru, lebo len takto informovaný spotrebiteľ môže urobiť spoľahlivú komparáciu na trhu dostupných a ponúkaných úverov bez toho, aby neskôr zistil, že vychádzal zo zámerne skreslených informácií. Problém ochrany spotrebiteľa nespočíva v zákaze obchodných podmienok, ale v možnosti sa s nimi riadne oboznámiť v ich zreteľnom označení, formulácii a možnosti ich po zrelej úvahe akceptovať alebo odmietnuť.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolačný súd konštatuje, že súd prvej inštancie v preskúvanom rozsudku správne uzavrel, že predmetný spotrebiteľský úver vzhľadom na nesprávne uvedenú celkovú výšku úveru a nesprávne uvedenú ročnú percentuálnu mieru nákladov v neprospech spotrebiteľa, je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona o spotrebiteľských úveroch.

Právnym následkom určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je vznik bezdôvodného obohatenia na strane toho času len žalovaného, ktoré súd prvej inštancie vyčíslil na sumu 7.272,28 eur z dôvodu preplatenia úveru nad reálne poskytnutú sumu, reálne však priznal len žalovanú sumu 5.105,08 eur.

Ďalšie odvolacie argumenty žalovaného odvolačný súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľa, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, teda odvolačný súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

Z uvedeného vyplýva, že napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením, ktorým súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, je vecne správny, preto by bolo dôvodné, aby odvolačný súd napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP potvrdil, avšak vzhľadom na zánik pôvodne žalovaného 2/ bolo potrebné napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť (§ 388 CSP).

O nároku na náhradu trov tohto konania odvolačný súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a contrario CSP tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri, ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo, ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).